

BRYGGEHISTORIE

Dragen lagde

et æg,

Emil, Kaja og Mitoz fra 6.v på Skolen på Islands Brygge har fået indblik i fortællekunsten sammen med deres klassekammerater. Det har gjort dem modigere. De har fået mere tillid til, at de hver især har noget enestående at byde på.

Af Marlena Reimer Pedersen
redaktion@bryggebladet.dk

De 28 børn fra 6.v sidder i en halvcirkel i børnekroen på biblioteket. Foran dem står Kaja, der er i gang med at fortælle sin historie. Den foregår en mørk aften til spejder, hvor hun er ude at gå på Amager Fælled og fornemmer en gruppe lygte-mænd i mørket.

– De er supergode til at fortælle. Der har været perler hele vejen igennem, siger den begejstrede historiefortæller Mariane Josefsen.

Mellem historierne giver hun børnene idéer til, hvordan fortællingerne kan blive endnu bedre, og hvordan man fanger lytterne ind i historierne. For eleverne i 6. v er historiefortælling en helt ny disciplin.

I klassen læser de engang imellem deres stile højt for hinanden, men historiefortælling er anderledes, for her har børnene ikke noget papir, de kan læse op fra. Historien bliver hele tiden lavet om, fordi den bliver fortalt ud fra hukommelsen. Og så har de selv fundet på den.

Improvisation

– Du står alene på scenen, men på den anden side har du din historie. Børnene kunne også godt mærke det. »Nu har jeg en historie, nu kan jeg godt.« Og så glemmer de sig selv, siger historiefortæller Mariane Josefsen.

– Vi skal fortælle det som om, vi har oplevet det rigtigt. Jeg ved, hvad historien handler om, og så finder jeg på noget ud fra det, forklarer Emil Kromann. Til at begynde med ville han bare gerne have sin historie overstået, men da han først stod foran de andre fra klassen, så var det faktisk rigtig sjovt at fortælle.

– Min historie gik ud på, at jeg gik fra mit hjem og så en drage oppe i luften. Og så sked den mig i hovedet, siger Emil Kromann, der fik hjælp af sin klassekammerat Lucas til at finde på den.

Men historien manglede en slutning. Det var også, hvad historiefortælleren mente. Derfor spurgte hun

klassen, om der var nogen idéer.

Brækket arm

– Jeg brugte Terkels idé: Dragen lagde et æg, mens den fløj oppe i luften, som faldt ned på min arm, så jeg brækkede den, siger Emil med et skævt smil, mens hans kigger ned på sin arm, der ligger i gips.

Så der er i hvert fald et gran af sandhed i historien. Men det behøver der ikke nødvendigvis være. Børnene må fortælle deres historie, lige som de vil, men den skal foregå her på Bryggen. Og når den er fortalt, ryger hænderne i vejret med lysets hast. Mange vil gerne give feedback på de andres historier.

– Det er fedt, fordi man er til stede og nærværende. Vi er sammen, og vi lærer hinanden at kende på en ny måde. Jeg tror også, at vi er blevet mere knyttede til hinanden i klassen, siger Kaja Isabel Thomsen.

Nervøsitet

Men der er også store, baskende sommerfugle i maven. Nervøsiteten skal overvindes. Nogle få af børnene vægrer sig ved at skulle op foran klassen og fortælle.

De fleste får dog bugt med deres nervøsitet og stiller sig op på trods af trangen til at flygte. Andre besejrer sig selv og sin frygt ved at fortælle deres historie til en lille gruppe fra klassen.

– Der var en pige, som ikke ville fortælle for klassen. Hende hørte jeg fortælle, og hun var meget levende, og hendes øjne lyste, da hun fortalte sin historie, men hun ville ikke fortælle den for alle. Der er mange af børnene, der siger, at de har overvundet sig selv, hvor jeg slet ikke vidste, at der var noget at overvinde, siger Mariane Josefsen.

Selvtillid

Det giver selvtillid, hvis man tager mod til sig og ser frygten i øjnene.

Mitoz er en af de sidste, der mangler at fortælle sin historie. Han har ikke lyst til at stille sig op og fortælle, og han har ikke rigtig fundet på nogen historie. Historiedamen spørger ham, om

han har et sted og en handling. Han ryster på hovedet.

Historiedamen foreslår, at han vælger en af sine klassekammerater til at hjælpe sig med at lave historien færdig. Flere af drengene rækker hænderne i vejret.

Mitoz vælger Jacob, og de to går ned bag bibliotekets reoler for sammen at finde på en historie. Der går ikke længe, før de er tilbage. Nu er Mitoz klar til at fortælle sin historie foran alle de andre. Og det går godt.

– Det starter hjemme hos mig, begynder Mitoz.

– Jeg ringer til min ven Jacob for at høre, om han vil med ud og spille fodbold, men det kan han ikke, for han skal være sammen med sin familie. Så går jeg ned på fodboldbanen alene for at spille. Jeg møder nogle store drenge, og så spiller vi sammen.

Mitoz fortæller sin historie for klassen.

Ros og glæde

Da han er færdig med at fortælle, vælger han, hvem af de mange klassekammerater, der

Historier fra mit kvarter. En af de mange historieperler handlede om,

mens den fløj

oppe i luften...

skal sige sin mening om historien. Mitoz peger på en dreng på forreste række.

– Jeg synes, det var flot, at du kom op og fortalte. For du var fast besluttet på, at du ikke ville fortælle. Men du gjorde det. Og I fandt på en historie hurtigt, roser kammeraten.

En dreng med kortklippet hår og hvid T-shirt tilføjer:

– Det var sejt, at du fortalte en historie. Nu har du også fået mod til at gøre det en anden gang, siger han.

Mitoz smiler. Og han er ikke den eneste, der er glad

og lettet over at have fået fortalt sin historie. Der er mange, som skal tage ordentligt mod til sig, før de stiller sig op foran klassen med deres personlige historie fra Bryggen.

De lærer at stå frem

– Jeg fik selvtillid af at gå derop og fortælle helt alene, siger en af drengene. Og så er målsætningen for historiefortælleprojektet egentlig nået et langt stykke.

– Det er ikke meningen, at de skal blive professionelle hi-

storiefortællere. De skal lære at stå frem, tro på sig selv og på det, som de har fundet på. De lærer også, at man godt kan bruge noget, uden det er helt perfekt og færdigt, siger Mariane Josefsen og tilføjer:

– Det er interessant at se børn opdage, at de er unikke, at det de fandt på, det var sgu okay. Mange af børnene oplever, at de bruger nye sider af sig selv, som de af en eller anden grund slet ikke bruger i folkeskolen. Vi hædrer jo meget det skrevne sprog, siger historiefortælleren.

– Det har været spændende at høre alle i klassen fortælle sin historie. Det er også godt at høre dem, der normalt ikke siger så meget, siger Tone Rovang Raft.

Stærkere fællesskab

Alle skal sige lidt om, hvad de synes om projektet. Og det er tydeligt, at børnene har haft det sjovt og har set nye sider af deres kammerater. Der er også flere af dem, der nævner, at de synes, fællesskabet i klassen er blevet

stærkere. Alle har været positive.

– I starten var jeg helt blank, siger en af drengene.

– Men det gik da godt, da du fortalte. Du gik bare derop, og så kørte det, siger Mariane Josefsen og tilføjer:

– Jeg synes, I har været et totalt suverænt hold. I går da i den sødeste klasse, hvor I virkelig bakker hinanden op. Det må være en dejlig klasse at gå i.

Flere af eleverne nikker og lytter med store øjne.

– I har arbejdet røven ud af bukserne. Jeg synes, det

har været for sejt, afslutter historiefortælleren.

Børnene klapper. To intense fortælledage er forbi; sammen med klasselæreren skal de nu male et billede af deres historie.

► I Kulturhuset Islands Brygge er der den 22. november fernisering på børnenes historiebilleder. Desuden fortæller eleverne historier, og de udveksler historier med elever fra Christianshavn. Projektet er støttet af Amager Vest Lokaludvalg.

hvordan det kan gå, når man virkelig skal tisse og kommer til at tisse på et telt, der huser en meget sur mand.